frederique van rijn
het lichte oog huilt kleuren
lucebert / remco campert

tastbare wolken op de gemaskerde aarde

drie dorre paarden dragen het gouden karkas in de bewarende afgrond

allen roeren in de verf met verve en fervent

de vrede graast de kuilde voor

en de aarde vergaan kan de aarde maar nimmer je lichaam

het ruist als sterrenstof als hemels geween

heuvels en dalen nee en zelfs geen schaduwen

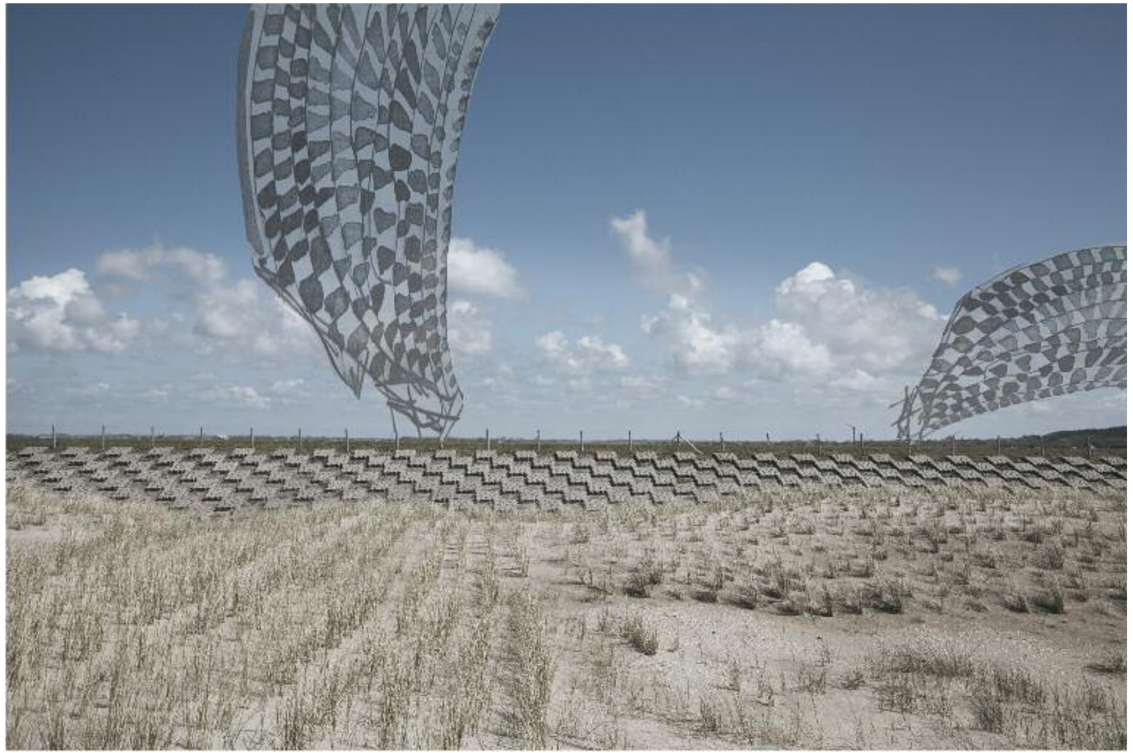

staren naar de wijnwitte huid van de duisternis

zet meester drie vlekken kleur op mijn huid

in wolken echter nu rusten overbodige ogen uit

De Dame van Elche, 4e eeuw v. Chr.

DE DAME VAN ELCHE

voor Frederique

In het verschroeide Spanje
waar niets bescherming bood
tegen de loeiende zon
op de dorre rode aarde
kwam Lucebert haar tegen
hij dacht te dromen
maar de dag was helder
en ontwaakt
zijn ogen wijd open
zag hij in het witte licht
scherp afgetekend
de Dame van Elche
uit het hete zand opgegraven
het zand waarin zij
eens door een broederkunstenaar geschapen
vier eeuwen voor Christus
van zandsteen vervaardigd
hetzelfde zand als
waarin zij zo lang had gerust

Haar in tressen en wrongen
expressie onbewogen
gaat met grote zekerheid
de Dame van Elche
de eeuwigheid tegemoet

Remco Campert

het lichte oog huilt kleuren, het lijmt bloemen

ik heb mijn wapens in het gras gelegd

Frederique van Rijn fotografeerde elementen uit het atelier van de schilder/dichter **Lucebert**: fragmenten uit tekeningen, schilderijen en etsen, verfspatten, opmerkelijke details. Ze combineerde die digitaal met foto's die ze maakte van het landschap rond Bergen, en deed later hetzelfde in en rond het atelier in Jávea, naast Benidorm, waar Lucebert de winters doorbracht. Ten slotte vroeg ze **Remco Campert** fragmenten uit de gedichten van Lucebert als titel aan de collages toe te voegen.
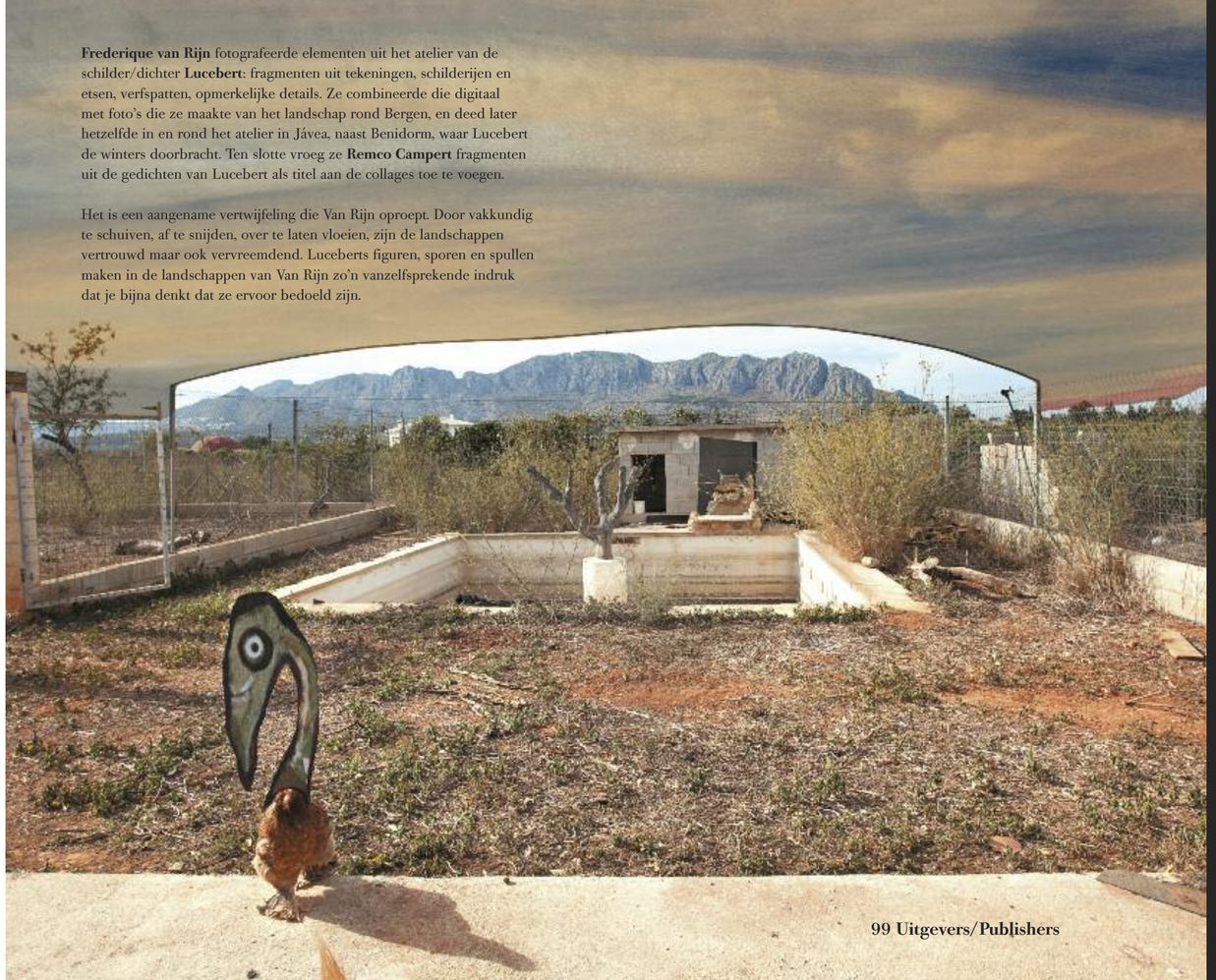
Het is een aangename vertwijfeling die Van Rijn oproept. Door vakkundig te schuiven, af te snijden, over te laten vloeien, zijn de landschappen vertrouwd maar ook vervreemdend. Luceberts figuren, sporen en spullen maken in de landschappen van Van Rijn zo'n vanzelfsprekende indruk dat je bijna denkt dat ze ervoor bedoeld zijn.